

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 535/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Čajakova 5, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 16 Co 34/2019 z 9. decembra 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 113/2020 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co 34/2019 z 9. decembra 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 113/2020 z 31. mája 2022 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a tiež navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka po nátlaku svojej dcéry pristúpila na dohodu, že vlastníctvo k bytu, ktorý mala vo výlučnom vlastníctve, prevedie na dcéru a jej manžela. Financovanie tejto kúpy si kupujúci mali zabezpečiť prostredníctvom hypotekárneho

úveru. Sťažovateľke zároveň prisľúbili zabezpečenie iného, menšieho bytu. Rozdiel medzi cenou menšieho bytu a hypotekárnym úverom by manželvia použili na úhradu iných svojich dlhov, čím by sa v rodine zastabilizovala nepriaznivá životná situácia. Sťažovateľka po nátlaku zo strany dcéry na uvedené pristúpila a 30. januára 2008 uzavrela s dcérou a zaťom kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k bytu. Vklad vlastníckeho práva bol povolený 13. marca 2008.

Podmienkou schválenia hypotekárneho úveru však bolo zriadenie záložného práva k bytu. Sťažovateľka podpísala záložnú zmluvu, ktorá bola následne zapísaná aj na príslušnom liste vlastníctva.

Sťažovateľka neskôr úspešne prostredníctvom návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu napadla platnosť kúpnej zmluvy. Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 21 C 35/2014 z 15. júla 2014 určil, že predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom z toho dôvodu, že neobsahovala zákonné náležitosti v časti určujúcej výšku a spôsob úhrady kúpnej ceny, a tiež z dôvodu, že kúpna cena ani nebola vyplatená.

3. Platnosť záložnej zmluvy napadla sťažovateľka na okresnom súde návrhom podaným 10. decembra 2014. Ako žalovaných označila okrem banky (žalovaná v 1. rade) aj svoju dcéru (žalovaná v 2. rade) a zaťa (žalovaný v 3. rade). V žalobe o určenie neplatnosti záložnej zmluvy sťažovateľka namietala, že túto podpísala pod enormným psychickým nátlakom zo strany dcéry, o ktorej život sa v tom čase bála, a v skutočnosti ani nevedela, že podpisuje záložnú zmluvu. O jej existencii sa dozvedela až podstatne neskôr, keď banka začala s výkonom záložného práva. Sťažovateľka namietala aj časový okamih vzniku záložnej zmluvy a tvrdila, že túto podpisovala spolu s kúpnu zmluvou, teda 30. januára 2008, a nie, ako je na samotnej záložnej zmluve uvedené, 13. februára 2008. Vzhľadom na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy bola presvedčená, že existencia záložnej zmluvy stratila opodstatnenie. Neskôr sťažovateľka navrhla zmenu žalobného návrhu a žiadala určiť neexistenciu záložnej zmluvy, čo okresný súd uznesením pripustil.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 119/2014 z 18. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky proti žalovanej v 1. rade zamietol a proti žalovaným v 2. a 3. rade bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Na základe vykonaného dokazovania dospel prvostupňový súd k záveru, že sťažovateľka uzatvorila záložnú zmluvu so žalovanou v 1. rade 13. februára 2008, a nie 30. januára 2008, ako tvrdila. Uvedený záver vyvodil z výpovedí sťažovateľky, jej dcéry i zamestnanca banky, ako aj z predloženého dôkazu – printscreenu zo systému banky. Okresný súd podrobne poukázal na jednotlivé rozpory vo výpovedi sťažovateľky, na akcesorickú povahu záložného práva a tiež, že zmluva o zriadení záložného práva zabezpečovala pohľadávku banky proti žalovaným v 2. a 3. rade zo zmluvy o financovaní bývania, ktorá bola uzatvorená 13. februára 2008. Vzhľadom na to, že záložná zmluva bola podpísaná s časovým odstupom dvoch týždňov od podpisu kúpnej zmluvy, psychické rozpoloženie sťažovateľky z obdobia podpisu kúpnej zmluvy nemalo vplyv na platnosť záložnej zmluvy. Napokon aj samotná kúpna zmluva bola zrušená v dôsledku nesplnenia predpísaných náležitostí, čo rovnako nemá vplyv na existenciu záložnej zmluvy. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľka síce konala zo strany dcéry pod určitým nátlakom, ale vo svojich výpovediach napokon obe potvrdili, že s riešením rodinnej situácie súhlasili tak, ako to je popísané, teda že prostredníctvom úveru a kúpy

sťažovateľkinho bytu stabilizujú rodinnú situáciu. Okresný súd dokazovanie vyhodnotil tak, že záložná zmluva medzi sťažovateľkou a žalovanou v 1. rade je platná a neboli zistené okolnosti, pre ktoré by mala byť relatívne neplatným právny úkon, pretože žalovaná v 1. rade žiaden omyl u sťažovateľky nevyvolala.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Sťažovateľka v odvolaní namietala, že okresný súd si nekriticky osvojil tvrdenie zo znaleckého posudku o jej účasti pri obhliadke bytu napriek tomu, že na pojednávaní výslovne uviedla, že sa žiadneho oceňovania nezúčastnila. Sťažovateľka tiež namietala výsluch svedka zamestnanca žalovanej v 1. rade, ktorý však priamym svedkom podpisu záložnej zmluvy nebol.

Krajský súd na úvod poukázal na právnu teóriu o posúdení platnosti právneho úkonu z hľadiska prejavu vôle, možnej bezprávnej vyhrážky či tiesne v bodoch 15 – 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Následne k námietke sťažovateľky, že okresný súd pri ustálení dátumu podpisu záložnej zmluvy vychádzal zo znaleckého posudku, citoval z rozsudku okresného súdu časť, podľa ktorej *„Keďže zabezpečená pohľadávka vznikla až zmluvou o financovaní bývania dňa 13.2.2008, najskôr až týmto dňom mohlo vzniknúť záložné právo, ktoré danú pohľadávku zabezpečovalo, a to zmluvou o zriadení záložného práva uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade. Súd preto uzatvoril dokazovanie ohľadne uzatvorenia zmluvy o zriadení záložného práva tak, že bola podpísaná a teda aj uzatvorená až 13.2.2008 a nie ako to tvrdila žalobkyňa 30.1.2008.“*. K tvrdeniu, že sťažovateľka nevedela, čo v skutočnosti podpisuje, bola dcérou uvedená do omylu a jej zdravotný stav ju robil nespôsobilou na vykonanie predmetného úkonu, krajský súd zdôraznil, že *„... žalobkyňa počas celého konania nepreukázala tieto tvrdenia, a teda z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zmluva o zriadení záložného práva by mala byť neplatná.“*

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vadu zmätočnosti odôvodňovala tým, že krajský súd sa vôbec nezaoberal námietkami, ktoré smerovala proti tej časti dokazovania, v rámci ktorého okresný súd posudzoval predložený znalecký posudok. V tejto súvislosti poukázala na svoje vyjadrenia na pojednávaní 20. novembra 2018, ktoré však okresný súd vôbec nezohľadnil. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 CSP, sťažovateľka nastolila dve právne otázky, a to (i) či je možné považovať záložnú zmluvu za platný právny úkon, ak ocenenie zálohu – nehnuteľnosti bolo vykonané bez prítomnosti vlastníka a (ii) či také ocenenie môže byť podkladom pre poskytnutie hypotekárneho úveru a podkladom pre zmluvu o zriadení záložného práva.

7. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol. Najvyšší súd k časti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP poukázal na to, že *„... súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie...“*. Najvyšší súd zároveň uviedol, že v danom prípade krajský súd postupoval podľa § 387 CSP a konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol: *„Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku reagoval iba na právne relevantné odvolacie*

námietky... Námietka dovolateľky, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že ocenenie nehnuteľnosti bolo vykonané bez jej účasti je z pohľadu výsledku sporu irelevantná. Súdny jasne vysvetlili, z akých dôvodov považujú zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti za platný právny úkon a tieto dôvody boli pritom postačujúce na zamietnutie žaloby.“ Pokiaľ sťažovateľka namietala, že súdy nižších inštancií sa nezaoberali jej vyjadrením z 20. novembra 2018, najvyšší súd poukázal na zápisnicu z pojednávania uskutočneného 18. decembra 2018, z ktorej vyplýva, že s predmetným vyjadrením bola zákonná sudkyňa oboznámená a toto bolo zaslané na vyjadrenie žalovanej v 1. rade, a preto ani v tejto námietke sťažovateľky najvyšší súd nevidel porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšší súd okrem iného zdôraznil, že musí ísť o také právne otázky, ktoré boli odvolacím súdom riešené. Otázky, ktoré sťažovateľka v dovolaní nastolila, však odvolacím súdom neboli riešené, a preto ich nemožno považovať za rozhodujúce. V tejto súvislosti uviedol: *„Predmetom prejednávaneho sporu bolo určenie neexistencie záložného práva. Pre posúdenie tejto otázky bolo v prvom rade nevyhnutné zistiť, či zmluva o zriadení záložného práva... je platným právnym úkonom...Súd prvej inštancie vzhľadom na skutkovú argumentáciu dovolateľky dokazovanie zamerané predovšetkým na ustálenie toho, či zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzatvorila pod nátlakom svojej dcéry a zaťa alebo v omyle nevediac akú zmluvu podpisuje. Aplikujúc § 37 ods. 1, § 39, §3 ods. 1 a § 49a Občianskeho zákonníka nezistil dôvody absolútnej alebo relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Odvolací súd sa s právnym posúdením zo strany súdu prvej inštancie stotožnil. Zodpovedanie nastolených právnych otázok dovolacím súdom by teda nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia, nakoľko odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa vyššie uvedenými otázkami nezaoberal a nezaložil na nich svoje rozhodnutie.“*

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti popísala svoj uhol pohľadu na okolnosti, ktoré ju viedli k podpisu kúpnej zmluvy a napokon i záložnej zmluvy k nehnuteľnosti. Zotrvávala na tvrdeniach o hrubom psychickom nátlaku, ako aj na tom, že nevedela, čo vlastne podpisuje.

Argumentáciu v ústavnej sťažnosti sťažovateľka namierila predovšetkým proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý kritizovala, že sa absolútne nezaoberal tvrdeniami o nezákonnom znaleckom posudku, ktorý bol podkladom kúpnej zmluvy i záložnej zmluvy. V nadväznosti na toto tvrdenie poukázala na to, že vstúpiť do obydlija môže tretia osoba len so súhlasom vlastníka. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pripustila, že *„po nezákonnom spracovaní znaleckého posudku podpísala záložnú zmluvu“* po nevýslovnom nátlaku dcéry. Tiež kritizovala vykonané dokazovanie na súde prvej inštancie, keď okresný súd nezabezpečil výsluch navrhovanej svedkyne (zamestnankyne, pred ktorou bola záložná zmluva podpísaná), ako aj to, že okresný súd ani krajský súd nebrali ohľad na to, že ako spotrebiteľka nebola pri podpise záložnej zmluvy dostatočne poučená.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práv majetkového charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu) rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo potvrdené zamietnutie žaloby, a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým ich dovolanie sťažovateľky zamietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

10. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľkou uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom.

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predniesla argumenty totožné s námietkami uplatnenými v odvolacom, ale aj dovolacom konaní (námietala okolnosti vypracovania znaleckého posudku).

12. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku (hoci ním dovolanie sťažovateľky zamietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky podrobne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

13. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto bola právam sťažovateľky ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho súdu:

14. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok a konštatuje, že záver najvyššieho súdu o dostatočnom odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP je opodstatnený. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku preskúmal rozsudok okresného súdu i odvolacieho súdu a dospel k záveru, že „*Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku reagoval iba na právne relevantné odvolacie námietky, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa odvolací súd riadil... Námietka dovolateľky, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že ocenenie nehnuteľnosti bolo vykonané bez jej účasti, je z pohľadu výsledku sporu irelevantná.*“

15. Pokiaľ ide o časť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, najvyšší súd najprv v bodoch 19 – 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol východiská, podľa ktorých postupoval pri posúdení prípustnosti tejto časti dovolania. Po zhodnotení nastolených právnych otázok napokon najvyšší súd uzavrel: „... *dovolací súd má za to, že tieto právne otázky odvolací súd vôbec neriešil a vo vzťahu k posudzovanej veci ich tak nemožno považovať za rozhodujúce.*“ Najvyšší súd tiež poukázal na predmet sporu – tvrdenie o neexistencii záložného práva v nadväznosti na sťažovateľkinu argumentáciu a napokon uviedol, že právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keby bola prípadne v priebehu konania

súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd uzavrel, že dovolacia argumentácia sťažovateľky nepredstavovala vymedzenie relevantnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, a túto časť dovolania posúdil ako neprípustnú.

16. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a konštatuje, že najvyšší súd veľmi jasne, zrozumiteľne a ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil sťažovateľkou uplatnené dovolacie dôvody. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by výklad a závery tohto rozsudku boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo sa v prípade sťažovateľky nestalo.

18. Z uvedeného vyplýva, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Len na okraj ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou v ústavnej sťažnosti nepredniesla vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu takmer žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorou by odôvodnila porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu napriek tomu, že ide o obligatórnu náležitosť ústavnej sťažnosti. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd však s prihliadnutím na charakter sporu sťažovateľky a v záujme zachovania jej právnej istoty neodmietol túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal (primerané finančné zadosťučinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu